

Tekst til Samarbeidsrådet for tros- og livssynssamfunns gjestebud
25. september 2013 i Litteraturhuset i Oslo.

Gjensidig respekt, sier du.

Gjensidig?

Er det nødvendig med gjensidighet?
Blir vi da ikke stående å vente på hverandre?

Når jeg tar et skritt frem og du ikke kommer meg imøte,
MÅ jeg da ta skrittet tilbake,
eller kan jeg bli stående?

Kan jeg ikke komme med mitt Hjerte, selv når Verden ikke vil ha?

Fradømmes jeg ikke retten til å være i verden
på den måten jeg ønsker verden skal være,
når tanken om gjensidighet blir den rådende?

Gjensidig respekt, sier du.

Respekt?

Håper jeg da ikke bare
at du skal se
verdien av det jeg bringer frem?

Respekt?

Behøver vi det ordet?
Er ikke det et avstands-ord?
Hva skal jeg med det ordet, når medmenneskeligheten finnes,
medmenneskeligheten som ikke ønsker noe tilbake.

Er ikke respekt bare et hjelpeord
når vi står mann mot mann
og har glemt menneske med menneske?

Kanskje ordet Respekt tilhører Tanken og Fornuften og ikke Hjertet.

Hjertet som med sitt sete i dypet av Mennesket,
ikke ser deg som noe annet enn meg,
og meg som noe annet enn deg.

Der er det ikke plass til ord som gjensidighet og respekt,
der er det menneskets iboende spontane trang
til å rekke ut en hånd
som rår grunnen.
Virkelig medmenneskelighet er å kunne se bortenfor egne behov.

Bor det ikke i oss muligheten til
å være som en landevei.

Noen trår på dine stener,
og du hjelper dem videre
mot andre veier.

Du spør :

Hva mener du når du sier:
«Sannhet tilhører Tid og har et mangfold av uttrykk»?

Kort fortalt :
Det finnes bare en fortelling,
men mange språk.

I menneske-dypet bor uforandeligheten,
i det menneskelige uttrykk, mangfoldet.

I spennet mellom evig og timelig
oppstår naturlig forskjellige syn på nettopp evig og timelig.

Slik har det seg
at det som for en kan synes en lite vis vei,
kan for en annen være veien til visdom.

For i dypet av vårt jeg har følelsen Sannhet sitt sete.
Enhver må være tro mot sin egen sannhet.

Vi glemmer å tillegge vårt medmenneske
de samme følelser, og retten til de samme følelser,
vi selv mener å ha.

Slik kan vi komme til å ta et ståsted vi kaller Sannheten,
og vet ikke at vi med det stenger hverandre ute.

Vi stirrer oss blinde på hendelser og handlinger og ser forskjeller.
Ser ikke at vi står sammen i dette som er Menneskets rom,
hvor vi alle deler Menneskets vei.

Alle de som har vandret i Menneskehjertets dypeste gjemmer,
vender seg atter mot verden og sier : Vi.

I de dypeste gjemmer
finner ikke «jeg, meg og mitt» sin vante plass.
Der må plassen for «det egne» vike for det altomfattende Vi.

Beveget av dette enkle ordet Vi,
står det så klart
at i det Virkelige meg finner jeg også deg.

Som menneske er vi alle støpt i samme form.
Vi gråter den samme gråt. Vi ler den samme latter.
Sorg farer gjennom våre liv, og vi klynger oss alle til håpet.

Vi er ikke bror eller søster.
Nei, vi er det ENE Mennesket.

I dette ene Mennesket bor et følelsesliv,
og i dypet av dette følelseslivet finnes følelsen, Hellig.
Denne stille fylde som rører ved vårt sinn midt i en travel hverdag.

Ordet Hellig er det ordet som både forener oss og splitter oss.
For i tidenes skiftende vinder har ordet Hellig hatt mange ansikter,
men vårt forhold til følelsen Hellig er evig uforandret.

Hellig er det evige ordet,
det ordet som aldri noen gang setter rammer,
aldri låser oss fast i tid,
tåler alle tider.

Menneskefødsel.

Hvor langt må vi gå før vi våger å stå,
nakne,
som det ENE Mennesket vi alle er.